

Πριν μεταφερθούν οι Πελοποννήσιοι στη Ρόδο, έγιναν τα ακόλουθα. Μετά το θάνατο του Χαλκιδέα και τη μάχη της Μιλήτου, ο Αλκιβιάδης είχε γίνει ύποπτος στους Πελοποννήσιους. Έφτασε από την Σπάρτη επιστολή προς στον Αστύοχο με οδηγίες να τον σκοτώσει (ο Άγις ήταν εχθρός του αλλά και, γενικά, δεν του είχαν εμπιστοσύνη).

Ο Αλκιβιάδης φοβήθηκε και κατέφυγε πρώτα στον Τισσαφέρνη και άρχισε να βλάπτει, όσο μπορούσε περισσότερο τους Λακεδαιμόνιους. Έγινε ο κύριός του σύμβουλος και ελάττωσε το μισθό για τους ναύτες από μια αττική δραχμή σε τρεις οβολούς την ημέρα, και αυτούς όχι τακτικά. Τον συμβούλεψε να πει στους Λακεδαιμόνιους ότι οι Αθηναίοι, οι οποίοι είχαν μεγάλη πείρα στα ναυτικά, έδιναν τρεις οβολούς στα πληρώματά τους και τούτο όχι τόσο από έλλειψη χρημάτων, όσο για να μην είναι απείθαρχα, εξαιτίας του μεγάλου μισθού τα πληρώματα και για να εμποδίζουν τους άντρες να χαλούν την υγεία τους (ξοδεύοντας τα χρήματά τους σε πράγματα που προκαλούν ασθένεια) ή να λιποτακτούν αφού δεν θα άφηναν για εγγύηση, πίσω τους, τους μισθούς που τους χρωστούσαν. Ο Αλκιβιάδης συμβούλεψε επίσης τον Τισσαφέρνη να δωροδοκήσει τους τριηράρχους και τους στρατηγούς των συμμαχικών πολιτειών, για να δώσουν την συγκατάθεσή τους, κ' έτσι όλοι συμφώνησαν μαζί του εκτός από τους Συρακούσιους. Ο Ερμοκράτης, μόνος, διαμαρτυρήθηκε εν onόματι όλων των συμμάχων. Μερικές συμμαχικές πολιτείες ζητούσαν χρήματα κι ο Αλκιβιάδης έδωχνε τους αντιπροσώπους τους, μιλώντας εν onόματι του Τισσαφέρνη. Είπε στους Χίους ότι ήταν ντροπή τους, ενώ ήσαν οι πλουσιότεροι των Ελλήνων, κ' ενώ τους υπεράσπιζαν ξένοι μισθοφόροι, να έχουν την αξίωση άλλοι να ρισκοκινδυνεύουν τη ζωή τους και να ξοδεύουν τα χρήματά τους για τη δική τους ελευθερία. Όσο για τις άλλες πολιτείες, έλεγε, όσες πριν αποστατήσουν πλήρωναν φόρο στους Αθηναίους, θα ήταν άδικο αν τώρα δεν πλήρωναν τα ίδια και περισσότερα για τα δικά τους συμφέροντα. Εξηγούσε ότι ο Τισσαφέρνης έκανε τον πόλεμο με δικά του έξοδα και ότι ήταν, επομένως, φυσικό να είναι προσεκτικός, αλλά ότι αν ποτέ έφθαναν χρήματα από τον βασιλιά, τότε θα τους πλήρωνε ολόκληρο τον μισθό και θα βοηθούσε, όσο ήταν φυσικό, τις πολιτείες.

Συμβούλεψε τον Τισσαφέρνη να μη βιαστεί πολύ να επιτύχει το τέλος του πολέμου και να μην επιδιώξει να εξασφαλίσει στον έναν από τους εμπόλεμους την κυριαρχία και στη στεριά και στη θάλασσα, είτε φέρνοντας το φοινικικό στόλο - όπως το είχε σκοπό - είτε αυξάνοντας τον αριθμό των Ελλήνων στους οποίους έδινε μισθό. Έπρεπε, έλεγε, να αφήσει τους δύο αντιπάλους να διατηρούν ο καθένας την υπεροχή στο στοιχείο του, ώστε να μπορεί ο βασιλιάς, αν ο ένας από τους δύο γινόταν επικίνδυνος, να καλεί τον άλλον εναντίον του. Αν όμως ο ένας από τους δύο αντιπάλους συγκέντρωνε την κυριαρχία και στη στεριά και στη θάλασσα, τότε ο βασιλιάς θα βρισκόταν σε αμηχανία να βρει συμμάχους για να καταλύσει τη δύναμη αυτή αν δεν ήθελε να αντιμετωπίσει ο ίδιος έναν δαπανηρό επικίνδυνο αγώνα. Θα ήταν πολύ οικονομικότερο και πολύ λιγότερο επικίνδυνο να συμμετέχει με πολύ λίγες δαπάνες στον πόλεμο και ν' αφήσει τους Έλληνες να

καταστραφούν μεταξύ τους. Έλεγε ότι οι Αθηναίοι θα ήσαν περισσότερο ευμεταχείριστοι συνεταίροι της εξουσίας επειδή το κύριο ενδιαφέρον τους δεν στρέφεται προς την στερία κ' επειδή τόσο οι σκοποί τους όσο και ο τρόπος που διεξάγουν τον πόλεμο, συμφέρουν περισσότερο τον Τισσαφέρνη. Οι Αθηναίοι θα συνεργάζονταν μαζί του, για να υποδουλώσουν εκείνοι όσους Έλληνες κατοικούσαν στα παραθαλάσσια και για να υποδουλώσει ο Τισσαφέρνης στη δική του εξουσία όσους Έλληνες κατοικούσαν στο έδαφος του βασιλιά. Ενώ οι Λακεδαιμόνιοι, αντίθετα, είχαν έρθει για να ελευθερώσουν όλους και δεν ήταν φυσικό οι Λακεδαιμόνιοι να ελευθερώσουν Έλληνες από το ζυγό Ελλήνων και να μην επιχειρήσουν να τους ελευθερώσουν από το ζυγό των βαρβάρων αν ο βασιλιάς δεν απαλλαγεί κάποτε από τους Λακεδαιμόνιους. Συμβούλεψε, λοιπόν, τον Τισσαφέρνη να εξαντλήσει τους δύο αντιπάλους και, αφού μειωθεί όσο το δυνατόν περισσότερο η δύναμη της Αθήνας, τότε να στραφεί ο Τισσαφέρνης εναντίον των Πελοποννησίων και να τους διώξει από τα εδάφη του. Αν κρίνει κανείς από τις πράξεις του, ο Τισσαφέρνης συμμεριζόταν, κατά το μεγαλύτερο μέρος, τις σκέψεις αυτές. Έχοντας την πεποίθηση ότι οι συμβουλές του Αλκιβιάδη ήσαν σωστές, τον περιέβαλε με όλη του την εμπιστοσύνη και έδινε ανεπαρκή ανεφοδιασμό τους Πελοποννήσιους ενώ, ταυτόχρονα, δεν τους άφηνε να ναυμαχήσουν, λέγοντας ότι θα φτάσει ο φοινικικός στόλος και τότε θα μπορούν να πολεμήσουν έχοντας μεγάλη υπεροχή. Έτσι έφθειρε την κατάστασή τους και τους μείωσε πολύ το ηθικό του στόλου τους, το οποίο ήταν εξαιρετικά υψηλό. Γενικά ήταν φανερό ότι ο Τισσαφέρνης τους βοηθούσε με τόση λίγη προθυμία, ώστε δεν ήταν δυνατό να μην το καταλάβουν.

Αυτά συμβούλεψε ο Αλκιβιάδης στον Τισσαφέρνη και στον βασιλέα - βρίσκαν στα εδάφη τους - και θεωρούσε ότι ήταν οι καλλίτερες συμβουλές, οι οποίες ταυτόχρονα θα προετοίμαζαν την επιστροφή του στην Αθήνα. Ήξερε ότι αν δεν προκαλούσε την καταστροφή της, θα μπορούσε, κάποια στιγμή, να πείσει τους Αθηναίους να τον ανακαλέσουν και πίστευε ότι θα το κατόρθωνε πιο εύκολα αν τον θεωρούσαν φίλο του Τισσαφέρνη. Αυτό και έγινε. Οι Αθηναίοι στρατιώτες της Σάμου πληροφορήθηκαν ότι ο Αλκιβιάδης έχει μεγάλη επιρροή στο σατράπη. Ο ίδιος ο Αλκιβιάδης έστειλε μηνύματα στους ισχυρότερους παράγοντες της Σάμου, ν' αναφέρουν τ' όνομά του στους ισχυρότερους πολίτες, λέγοντάς τους ότι, επιθυμία του είναι να γυρίσει, αν στην Αθήνα επικρατήσει ολιγαρχικό πολίτευμα και όχι η διεφθαρμένη δημοκρατία που τον είχε διώξει. Θα εξασφάλιζε και την υποστήριξη του Τισσαφέρνη. Τότε πια οι τριήραρχοι της Σάμου, όσο και οι ολιγαρχικοί της Αθήνας, οι οποίοι και μόνοι τους είχαν σκεφθεί να καταλύσουν τη δημοκρατία, άρχισαν να εργάζονται δραστήρια για τον σκοπό αυτόν.

Η κίνηση αυτή άρχισε στο στρατόπεδο της Σάμου και αργότερα επεκτάθηκε και στην Αθήνα. Πέρασαν μερικοί από τη Σάμο στην απέναντι όχθη και ήρθαν σε συνεννοήσεις με τον Αλκιβιάδη, ο οποίος τους είπε ότι θα μπορούσε να τους εξασφαλίσει τη φιλία του Τισσαφέρνη πρώτα και ύστερα του βασιλιά, αν ανατρέψουν τη δημοκρατία, πράγμα που θα ενέπνεε στον βασιλιά μεγαλύτερη εμπιστοσύνη. Τότε οι ισχυροί πολίτες, οι οποίοι και υποφέραν περισσότερο από τον πόλεμο, άρχισαν να έχουν μεγάλες ελπίδες ότι θα

μπορέσουν αυτοί να κυβερνήσουν και ότι θα νικήσουν τους εχθρούς. Γύρισαν πίσω στη Σάμο και οργάνωσαν συνωμοσία με τους ομόφρονές τους. Αλλά και στον πολύ λαό έλεγαν φανερά ότι ο βασιλιάς θα τους υποστηρίξει και θα τους δώσει χρήματα αν ανακαλέσουν τον Αλκιβιάδη και αν ανατρέψουν τη δημοκρατία.

Το πλήθος, στην αρχή, δεν ήταν ευνοϊκό σ' αυτές τις ενέργειες, αλλά δεν αντέδρασε, με την σκέψη ότι ο βασιλιάς θα τους έδινε τακτικά τον μισθό τους. Οι ολιγαρχικοί συνωμότες, αφού πληροφορήσαν το πλήθος, συγκεντρώθηκαν μεταξύ τους και με τους περισσότερους οπαδούς τους και εξέτασαν πάλι, προσεκτικά, τις προτάσεις του Αλκιβιάδη. Οι περισσότεροι θεώρησαν ότι ήσαν πραγματοποιήσιμες και άξιες εμπιστοσύνης. Αλλά ο **Φρύνιχος**

, ο οποίος ήταν ακόμη στρατηγός, ήταν απόλυτα αντίθετος. Πίστευε - και είχε δίκιο - ότι ο Αλκιβιάδης δεν είχε προτίμηση για την ολιγαρχία ή την δημοκρατία και ότι δεν είχε άλλο σκοπό παρά να βρει τρόπο να προκαλέσει μεταπολίτευση στην Αθήνα, ώστε οι οπαδοί του να τον ανακαλέσουν και να μπορέσει, έτσι, να γυρίσει. Ο στρατηγός υποστήριζε ότι ένα πράγμα κυρίως έπρεπε να φροντίσουν οι στρατηγοί, να μην γίνει εμφύλια σύγκρουση στο στρατόπεδο και ότι δεν ήταν εύκολο για τον βασιλιά, τώρα που οι Πελοποννήσιοι είχαν αποκτήσει την ισοπαλία στη θάλασσα και κατείχαν σημαντικές πολιτείες στην επικράτεια του, να δημιουργήσει δυσκολίες, υποστηρίζοντας τους Αθηναίους, στους οποίους δεν έχει εμπιστοσύνη ενώ μπορούσε να εξασφαλίσει τη φιλία των Πελοποννησίων οι οποίοι δεν του είχαν ποτέ προκαλέσει κανένα κακό. Τέλος, όσο για τις συμμαχικές πολιτείες, στις οποίες θα έπρεπε να υποσχεθούν ότι θα έχουν ολιγαρχικό πολίτευμα (αφού και οι Αθηναίοι δε θα είχαν πια δημοκρατία) ο Φρύνιχος είπε ότι ήξερε καλά πως όσες πολιτείες είχαν αποστατήσει, δε θα προσχωρούσαν πάλι, για το λόγο αυτό, στην συμμαχία ούτε και όσες δεν είχαν αποστατήσει θα ήσαν περισσότερο πιστές. Θα προτιμούσαν αντί να είναι δούλοι είτε με ολιγαρχία είτε με δημοκρατία, να είναι ελεύθεροι με οποιοδήποτε από τα δύο πολιτεύματα τύχαινε να έχουν. Αλλωστε οι συμμαχικές πολιτείες δε θα πίστευαν ότι οι καλοί και σπουδαίοι Αθηναίοι πολίτες θα τους δημιουργούσαν λιγότερα κακά από ό,τι τους δημιουργούσε η δημοκρατική Αθήνα, αφού αυτοί οι ίδιοι οι λίγοι ήσαν οι εμπνευστές και εισηγητές των κακών που έκανε η δημοκρατία, από τα οποία αυτοί προσπορίζονταν τα περισσότερα οφέλη. Αν λοιπόν, τους εμπιστεύονταν την εξουσία, τότε θα επικρατούσε η βία και οι αυθαίρετες εκτελέσεις, ενώ η δημοκρατία ήταν το καταφύγιο των πολιτών και ο χαλινός των ολιγαρχικών. Αυτά όλα η πείρα τα έχει διδάξει στις διάφορες πολιτείες και ο Φρύνιχος είπε ότι ξέρει καλά πως έτσι σκέπτονται. Γι' αυτό και ήταν αντίθετος στις προτάσεις του Αλκιβιάδη και σε όσα γίνονταν τη στιγμή εκείνη.

Οι άλλοι, όμως, από τους συνωμότες που είχαν συγκεντρωθεί, επέμεναν στη γνώμη τους. Δέχτηκαν τις προτάσεις κ' ετοιμάστηκαν να στείλουν πρέσβεις στην Αθήνα, τον **Πείσανδρο** και

ο άλλους, για να προετοιμάσουν την ανάκληση του Αλκιβιάδη και την ανατροπή της δημοκρατίας, ώστε να εξασφαλίσουν τη φιλία του Τισσαφέρνη προς την Αθήνα

Όταν ο Φρύνιχος κατάλαβε ότι οπωσδήποτε θα διατυπωνόταν πρόταση ν' ανακληθεί ο Αλκιβιάδης και ότι ήταν πολύ πιθανό οι Αθηναίοι να την δεχτούν, φοβήθηκε μήπως, επειδή τα όσα είχε πει ήταν αντίθετα σ' αυτό το σχέδιο, τον βλάψει ο Αλκιβιάδης, αν γύριζε, επειδή είχε σταθεί αντίθετος. Κατέφυγε, λοιπόν, στο ακόλουθο τέχνασμα. Έστειλε, κρυφά, μήνυμα στον ναύαρχο των Λακεδαιμονίων **Αστύοχο**, που ήταν στη Μίλητο, και του έλεγε ότι ο Αλκιβιάδης βλάπτει τους Λακεδαιμόνιους και στρέφει τη φιλία του Τισσαφέρνη προς τους Αθηναίους. Ανέφερε, με λεπτομέρειες, τα όσα γίνονταν. Έγραφε ότι θεωρούσε πως ήταν συγγνωστό να επιδιώκει να βλάψει έναν άνθρωπο που του ήταν μισητός, έστω κ' αν τούτο έβλαπτε την πατρίδα του. Αλλά ο Αστύοχος ούτε σκέφθηκε να εκδικηθεί τον Αλκιβιάδη, το οποίο άλλωστε δεν είχε, όπως πριν, στην εξουσία του, και πήγε στη Μαγνησία όπου ο Αλκιβιάδης βρισκόταν κοντά στον Τισσαφέρνη. Τους ανακοίνωσε το μήνυμα που είχε λάβει από τη Σάμο κ' έγινε έτσι ο ίδιος καταδότης. Όπως είπαν, προσφέρθηκε, για προσωπικό του όφελος, να βοηθήσει τον Τισσαφέρνη και για την υπόθεση αυτή και για άλλα ζητήματα. Γι αυτό και φάνηκε υποχωρητικός στο ζήτημα της μειωμένης μισθοδοσίας. Ο Αλκιβιάδης έστειλε αμέσως γράμμα στους αρχηγούς του στρατοπέδου, στη Σάμο, καταγγέλοντας τον Φρύνιχο και τα όσα είχε κάνει και ζητώντας επιτακτικά να θανατωθεί.

Ο Φρύνιχος, καταθρομβημένος επειδή το μήνυμα του Αλκιβιάδη τον έβαζε σε έσχατο κίνδυνο, έστειλε και πάλι γράμμα στον Αστύοχο. Του παραπονέθηκε ότι δεν είχε κρατήσει το μυστικό και του έγραψε ότι ήταν έτοιμος να δώσει στους Πελοποννήσιους τη δυνατότητα να καταστρέψουν ολόκληρο τα αθηναϊκό στράτευμα της Σάμου. Του εξήγησε με λεπτομέρειες πως, αφού η Σάμος ήταν ατείχιστη, θα το κατόρθωνε. Πρόσθεσε ότι τώρα, που κινδύνευε η ζωή του εξαιτίας των όσων είχε κάνει για τους Πελοποννήσιους, δεν μπορούσε κανείς να τον κατηγορήσει γι' αυτό που κάνει ή για ό,τι άλλο θα έκανε, για να μην τον σκοτώσουν οι χειρότεροι εχθροί του.

Αλλά και αυτό το μήνυμα το ανακοίνωσε ο Αστύοχος στον Αλκιβιάδη. Ο Φρύνιχος, όμως, κατάλαβε ότι ο Αστύοχος τον πρόδιδε και ότι από μια στιγμή στην άλλη θα έφτανε γράμμα του Αλκιβιάδη για το όλο ζήτημα. Πρόλαβε, λοιπόν, και ανακοίνωσε ο ίδιος στον στρατό ότι ο εχθρός είχε σκοπό να κάνει επίθεση εναντίον του στρατοπέδου, επειδή η Σάμος ήταν ατείχιστη κ' επειδή ένα μόνο μέρος του στόλου ήταν μέσα στο λιμάνι. Είπε ότι οι πληροφορίες του ήταν ασφαλείς, ότι έπρεπε να περιτειχίσουν τη Σάμο όσο το δυνατό πιο γρήγορα και να βρίσκονται σ' επιφυλακή. Ήταν, άλλωστε, στρατηγός και είχε την εξουσία να εκτελέσει το σχέδιο αυτό. Οι Αθηναίοι άρχισαν να ετοιμάζονται να χτίσουν τείχος. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η οχύρωση της Σάμου που επρόκειτο οπωσδήποτε ν' αρχίσει, έγινε γρηγορότερα. Λίγο αργότερα έφτασε γράμμα του Αλκιβιάδη που ειδοποιούσε ότι ο Φρύνιχος πρόκειται να παραδώσει το στρατόπεδο και ότι ο εχθρός ετοιμάζεται να επιτεθεί. Αλλά ο στρατός της Σάμου, επειδή δεν του είχε εμπιστοσύνη, πίστεψε ότι ο Αλκιβιάδης, πληροφορημένος για τα σχέδια του εχθρού, κατηγορούσε από έχθρα, το Φρύνιχο πως είναι συνεννοημένος με τον εχθρό. Έτσι, όχι μόνο δεν τον έβλαψε, αλλά επιβεβαίωσε με το μήνυμά του τα όσα είχε πει ο Φρύνιχος.

Μετά απ' αυτά ο Αλκιβιάδης πολλαπλασίαζε τις προσπάθειές του για να πείσει τον Τισσαφέρνη να ευνοήσει τους Αθηναίους. Ο Τισσαφέρνης φοβόταν τους Πελοποννήσιους, οι οποίοι βρίσκονταν στην Ιωνία, έχοντας περισσότερα καράβια από τους Αθηναίους, αλλά ήθελε και ν' ακολουθήσει, αν μπορούσε, τις συμβουλές του Αλκιβιάδη, έχοντας, άλλωστε, πεισθεί για την αντίθεση των Λακεδαιμονίων που εκδηλώθηκε στην Κνίδα εναντίον της συνθήκης του Θηριμένη.

Ο Πείσανδρος και οι άλλοι πρέσβεις, τους οποίους είχε στείλει ο στρατός της Σάμου, έφτασαν στην Αθήνα, μίλησαν στην Εκκλησία του Δήμου με γενικά επιχειρήματα και ανέφεραν ειδικότερα ότι αν ανακαλούσαν τον Αλκιβιάδη και αν δεν διατηρούσαν το ίδιο δημοκρατικό πολίτευμα, θα μπορούσαν ν' αποκτήσουν τη συμμαχία του Βασιλιά και να νικήσουν τους Πελοποννήσιους. Πολλοί μίλησαν εναντίον κάθε αλλαγής της δημοκρατίας και οι εχθροί του Αλκιβιάδη φώναζαν ότι θα ήταν φοβερό να γυρίσει στην πολιτεία αυτός που είχε καταπατήσει τους νόμους. Οι Ευμολπίδες και οι Κήρυκες διαμαρτύρονταν και εξόρκιζαν τον κόσμο να μη γυρίσει ο Αλκιβιάδης που είχε εξοριστεί επειδή είχε παρωδήσει τα Μυστήρια. Ο Πείσανδρος ανέβηκε στο βήμα κι αντιμετώπισε μεγάλη αντίδραση και βρισιές. Αρχισε να ρωτάει έναν ένα τους αντίθετους, καλώντας τους κοντά του, αν είχαν καμιά ελπίδα να σωθεί η πολιτεία, αφού τώρα οι Πελοποννήσιοι είχαν αρκετό στόλο για ν' αντιμετωπίσουν τους Αθηναίους, καράβι προς καράβι, είχαν περισσότερες συμμαχικές πολιτείες και είχαν τα χρήματα του Τισσαφέρνη και του Βασιλιά, ενώ οι Αθηναίοι δεν είχαν πια διόλου χρήματα, εκτός εάν βρισκόταν κάποιος να μεταπείσει τον Βασιλιά ν' αλλάξει πολιτική και να τους υποστηρίξει. Και όταν εκείνοι, τους οποίους ρωτούσε, απαντούσαν ότι δεν υπήρχε άλλη ελπίδα, τότε τους έλεγε απερίφραστα: "Λοιπόν, αυτό δεν μπορεί να συμβεί αν δεν πολιτευτούμε με περισσότερη φρόνηση, αν δεν περιορίσουμε την εξουσία σε λίγους, ώστε να μας έχει εμπιστοσύνη ο Βασιλιάς (και δεν πρέπει τώρα να συζητούμε για το πολίτευμά μας, αλλά για την επιβίωσή μας, μπορούμε άλλωστε αργότερα πάλι ν' αλλάξουμε πολίτευμα, αν δεν μας αρέσει), αλλά και αν δεν ανακαλέσουμε τον Αλκιβιάδη που είναι ο μόνος τώρα ο οποίος μπορεί να το κατορθώσει".

Στην αρχή ο λαός εκδήλωσε ζωηρή αντίδραση για την ολιγαρχία, αλλά όταν ο Πείσανδρος εξήγησε πολύ απλά ότι δεν υπήρχε άλλη σωτηρία, τότε ο λαός υποχώρησε φοβισμένος, αλλά κ' επειδή είχε την ελπίδα ότι θα άλλαζε πάλι το πολίτευμα. Ψήφισαν να φύγει ο Πείσανδρος και άλλα δέκα άτομα για να πάνε να διαπραγματευθούν με τον Αλκιβιάδη και τον Τισσαφέρνη κατά τον συμφερότερο τρόπο. Ταυτόχρονα, επειδή ο Πείσανδρος είχε διαβάλλει τον Φρύνιχο, τον έπαψαν από στρατηγό καθώς και τον συνάδελφό του **Σκιρωνίδα** η . Στη

θέση τους έστειλαν αρχηγούς του στόλου τους

Διομέδοντα, Λέοντα

. Ο Πείσανδρος θεωρούσε ότι ο Φρύνιχος δεν ήταν κατάλληλο πρόσωπο για τις διαπραγματεύσεις με τον Αλκιβιάδη και γι' αυτό τον διέβαλε λέγοντας ότι είχε προδώσει την Ίασο και τον Αμόργη. Ο Πείσανδρος ήρθε σε επαφή με όλες τις πολιτικές ομάδες που υπήρχαν και πριν στην πολιτεία, για να επηρεάζουν τα δικαστήρια και τις εκλογές των

αρχόντων και τις πίεσε να συνεννοηθούν μεταξύ τους και να ενεργήσουν από κοινού για να καταλύσουν τη δημοκρατία. Αφού πήρε όλα τα αναγκαία μέτρα ώστε να αποφευχθεί κάθε χρονοτριβή, έφυγε με τους δέκα συντρόφους του για να πάει στον Τισσαφέρνη.

Τον ίδιο χειμώνα, ο Λέων και ο Διομέδων, οι οποίοι είχαν κιόλας φτάσει και είχαν πάρει την αρχηγία του στόλου, έκανα επίθεση εναντίον της Ρόδου. Τα καράβια των Πελοποννησίων τα βρήκαν τραβηγμένα στην στεριά. Έκαναν απόβαση στη στεριά, νίκησαν τους Ρόδιους που είχαν τρέξει να τους αποκρούσουν και έφυγαν στη Χάλκη την οποία προτίμησαν να κάνουν βάση τους, παρά την Κω, γιατί από εκεί τους ήταν πιο εύκολο να επιτηρούν τις κινήσεις του πελοποννησιακού στόλου. Ο **Λέων Ξενοφοντίδας** απεσταλμένος του Πεδάριτου από τη Χίο, έφτασε στη Ρόδο και είπε ότι οι Αθηναίοι είχαν, τώρα, συμπληρώσει το τείχος τους και ότι, αν δεν πήγαιναν να βοηθήσουν με όλο τους το ναυτικό, θα έχαναν τα πάντα στη Χίο. Οι Πελοποννήσιοι της Ρόδου είχαν σκοπό να στείλουν ενισχύσεις. Στο μεταξύ ο Πεδάριτος με τους μισθοφόρους του και ολόκληρο τον στρατό των Χίων, έκανε επίθεση στο περιτείχισμα των Αθηναίων που προστάτευε τα καράβια, κυρίεψε ένα μέρος του, καθώς και μερικά καράβια που ήταν στη στεριά, αλλά οι Αθηναίοι έκαναν αντεπίθεση και νίκησαν πρώτα τους Χίους. Ύστερα νίκησαν και τον υπόλοιπο στρατό που ήταν με τον Πεδάριτο. Ο ίδιος σκοτώθηκε, καθώς και πολλοί Χίοι και οι Αθηναίοι πήραν πολλά λάφυρα.

Μετά από αυτά ο αποκλεισμός της Χίου και από στεριά και από θάλασσα έγινε ακόμη πιο στενός και η πείνα ήταν μεγάλη μέσα στην πολιτεία. Ο Πείσανδρος και οι άλλοι Αθηναίοι πρέσβεις είχαν φτάσει και άρχισαν να διαπραγματεύονται με τον Τισσαφέρνη για να κάνουν συμφωνία. Αλλά ο Αλκιβιάδης (ο οποίος δεν ήταν απόλυτα βέβαιος για τις προθέσεις του σατράπη που φοβόταν τους Πελοποννήσιους περισσότερο από τους Αθηναίους και ήθελε πάντα, ακολουθώντας τις συμβουλές του Αθηναίου, να φθείρει και τις δύο παρατάξεις) ενήργησε με τρόπο ώστε ο Τισσαφέρνης να προβάλει μεγάλες απαιτήσεις προς τους Αθηναίους κ' έτσι ν' αποτύχουν οι διαπραγματεύσεις. Ο Αλκιβιάδης, λοιπόν, άρχισε να ζητάει τόσο υπερβολικά πράγματα από μέρους του Τισσαφέρνη - ακόμα και μπροστά στον σατράπη - ώστε, ενώ οι Αθηναίοι για πολύ διάστημα δέχονταν ό,τι ζητούσε, στο τέλος αυτοί διακόψαν τις διαπραγματεύσεις. Είχε ζητήσει να δοθεί στους Πέρσες ολόκληρη η Ιωνία και ύστερα τα γειτονικά νησιά και άλλα ακόμα. Τέλος, επειδή οι Αθηναίοι δεν έφεραν αντίρρηση, στη τρίτη συνεδρίαση, και από φόβο μήπως γίνει φανερό ότι δεν είχε καμιά επιρροή, ζήτησε να έχει ο Βασιλιάς το δικαίωμα να ναυπηγεί καράβια και να μπορεί να πλέει στα χωρικά τους ύδατα, όπου ήθελε και με όσα καράβια ήθελε. Αλλά σ' αυτό το σημείο οι Αθηναίοι θεώρησαν ότι δεν μπορούσαν να υποχωρήσουν. Έφυγαν οργισμένοι, πιστεύοντας ότι ο Αλκιβιάδης τους είχε εξαπατήσει, και πέρασαν στη Σάμο.

Τον ίδιο χειμώνα και αμέσως μετά απ' αυτά, ο Τισσαφέρνης πήγε στην Καύνο με σκοπό να ξαναφέρει τους Πελοποννήσιους στην Μίλητο και να κάνει νέα συνθήκη μαζί τους, οποιαδήποτε θα μπορούσε, παρέχοντάς τους ανεφοδιασμό ώστε να μην έρθει σε

πραγματική ρήξη μαζί τους. Φοβόταν μήπως, αν τα πληρώματα των περισσότερων караβιών δεν έχουν ανεφοδιασμό, αναγκαστούν να ναυμαχήσουν με τους Αθηναίους και τότε θα νικηθούν ή θα λιποτακτήσουν τα πληρώματα, οπότε οι Αθηναίοι θα πετύχαιναν τον σκοπό τους χωρίς τη βοήθειά του. Αλλά εκείνο που φοβόταν περισσότερο από όλα ήταν μήπως, για να προμηθευθούν εφόδια, αρχίσουν οι Πελοποννήσιοι να λεηλατούν τη χώρα. Τα σκεπτόταν, λοιπόν, όλα αυτά και τα ζύγιζε και, σύμφωνα με το σχέδιό του να επαναφέρει την ισοπαλία μεταξύ των Ελλήνων, κάλεσε τους Πελοποννήσιους, τους έδωσε χρήματα και έκανε μαζί τους τρίτη συνθήκη, την ακόλουθη:

"Τον δέκατο τρίτο χρόνο της βασιλείας του Δαρείου, ενώ έφορος στη Λακεδαίμονα είναι ο Αλεξιππίδας, έγινε συνθήκη, στην πεδιάδα του Μαιάνδρου, μεταξύ των Λακεδαιμονίων και των συμμάχων τους και του Τισσαφέρνη, του Ιεραμένη και των γιων του Φαρνάκη, που αφορά τα συμφέροντα του βασιλιά και των Λακεδαιμονίων και των συμμάχων τους. Όλα τα εδάφη του βασιλιά, που βρίσκονται στην Ασία, ανήκουν στον βασιλιά, που θα κυβερνάει τη χώρα του όπως θέλει. Απαγορεύεται στους Λακεδαιμόνιους και τους συμμάχους τους να κάνουν εχθρικές επιχειρήσεις στα εδάφη του βασιλιά. Απαγορεύεται στο βασιλιά να κάνει εχθρικές επιχειρήσεις στα εδάφη των Λακεδαιμονίων και των συμμάχων τους. Εάν κανείς από τους Λακεδαιμόνιους επιχειρήσει εχθρική επιδρομή στα εδάφη του βασιλιά, οι Λακεδαιμόνιοι και οι σύμμαχοί τους θα τον εμποδίσουν. Εάν κανείς από την επικράτεια του βασιλιά επιχειρήσει εχθρική επιδρομή εναντίον των Λακεδαιμονίων ή των συμμάχων τους, ο βασιλιάς θα τον εμποδίσει. Ο Τισσαφέρνης θα πληρώνει στα πληρώματα όσων караβιών βρίσκονται στην περιοχή τον μισθό τους, κατά τους συμφωνημένους όρους, έως ότου έρθει ο στόλος του βασιλιά. Όταν φτάσουν τα καράβια του βασιλιά, οι Λακεδαιμόνιοι και οι σύμμαχοί θα συντηρούν οι ίδιοι, αν θέλουν, τα καράβια τους, αλλά αν επιθυμούν να τα συντηρεί ο Τισσαφέρνης, τότε ο σατράπης αναλαμβάνει αυτή την υποχρέωση. Όταν όμως τελειώσει ο πόλεμος, οι Λακεδαιμόνιοι και οι σύμμαχοι θα επιστρέψουν στον Τισσαφέρνη όσα χρήματα θα τους έχει δώσει γι' αυτό. Όταν φτάσει ο στόλος του Βασιλιά, θα κάνουν από κοινού τον πόλεμο σύμφωνα με κοινό σχέδιο του Τισσαφέρνη, των Λακεδαιμονίων και των συμμάχων. Αν γίνει ειρήνη με τους Αθηναίους, θα γίνει με τους ίδιους όρους και για τα δύο μέρη".

Αυτή ήταν η συνθήκη που έγινε. Μετά πα' αυτό ο Τισσαφέρνης ετοιμαζόταν να φέρει τον φοινικικό στόλο, όπως είχε συμφωνηθεί, και να εκτελέσει τα όσα είχε υποσχεθεί. Ήθελε, τουλάχιστον, να δημιουργήσει αυτή την εντύπωση.

Καθώς τέλειωνε ο χειμώνας, οι Βοιωτοί κυρίεψαν με προδοσία τον Ωρωπό όπου βρισκόταν αθηναϊκή φρουρά. Τους βοήθησαν μερικοί από την Ερέτρια και από τον ίδιο τον Ωρωπό, που ετοιμαζαν αποστασία της Εύβοιας. Όσο οι Αθηναίοι κρατούσαν τον Ωρωπό που ήταν αντίκρου στην Ερέτρια, ήταν αδύνατον η πολιτεία και ολόκληρη η Εύβοια ν' αποφύγουν

Η ανάκληση του Αλκιβιάδη

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 10:10 - Τελευταία Ενημέρωση Παρασκευή, 07 Νοέμβριος 2008 10:14

σκληρά αντίποινα. Έχοντας, λοιπόν, κυριέψει τον Ωρωπό οι Ερετριείς έστειλαν στη Ρόδο να ζητήσουν από τους Πελοποννήσιους να επέμβουν στην Εύβοια. Αλλά οι Πελοποννήσιοι σκόπευαν να πάνε στη Χίο. Όταν έφτασαν στο Τριόπιο, είδαν στ' ανοιχτά τον αθηναϊκό στόλο ποτ ερχόταν από τη Χάλκη. Κανείς από τους δύο δεν έκανε επίθεση. Οι Αθηναίοι πήγαν στη Σάμο και οι Πελοποννήσιοι στη Μίλητο αφού κατάλαβαν ότι δεν ήταν δυνατό να πάνε να βοηθήσουν την Χίο, χωρίς, πρώτα, ν' αναμετρηθούν σε ναυμαχία.